ORĘDOWNIK URZĘDOWY
MIASTA BYDGOSZCZY

Redakcja i Administracja:
Magistrat miasta Bydgoszczy ratusz pokój 15. Czynna codziennie od 8-mej do 3-ciej po poł. Za redakcję odpowiada radca Tytus Podoski.

Prenumerata: miesięcznie 50 groszy

Ogłoszenia:
Wiersz szerokości 66 mm 20 groszy. Przy powtarzającem się ogłoszeniu udzielamy rabatu

Nakładem: Magistratu Miasta Bydgoszczy. Drukiem Drukarni Bydgoskiej S. A. (Dz. Bydg.)

№ 15. | Bydgoszcz, środa, dnia 1 sierpnia 1928 r. | Rok XLV.

Treść:

217.

(Odpis z Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej nr. 57 z dnia 31. 5. 28 r.)

Poz. 544.

Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych, Ministra Pracy i Opieki Społecznej, Ministra Przemysłu i Handlu, oraz Ministra Sprawiedliwości z dnia 18. maja 1928 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych, Ministra Pracy i Opieki Społecznej, Ministra Przemysłu i Handlu, oraz Ministra Sprawiedliwości z dnia 31. października 1927 o stosowaniu mechanicznych urządzeń do przesiewania mąki, mieszania i zagniatania ciasta w piekarniach, cukierniach i innych zakładach przemysłowych, wytwarzających pieczywo.

Na podstawie art. 2 i 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22. sierpnia 1927 r. o zapobieganiu chorobom zawodowym i ich zwalczaniu (Dz. U. R. P. nr. 78, poz. 676), zarządza się co następuje:

§ 1. Zdanie pierwsze § 2 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych, Ministra Pracy i Opieki Społecznej, Ministra Przemysłu i Handlu, oraz Ministra Sprawiedliwości z dnia 31. października 1927 o stosowaniu mechanicznych urządzeń do przesiewania mąki, mieszania i zagniatania ciasta w piekarniach, cukierniach i innych zakładach przemysłowych, wytwarzających pieczywo (Dz. U. R. P. nr. 102, poz. 894) otrzymuje brzmienie następujące:

„Wymienione w § 1 zakłady, istniejące w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, powinny być zaopatrzone w mechaniczne urządzenia do przesiewania mąki oraz do mieszania i zagniatania ciasta nie później niż w 18 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spr. Wewn.: Sławoj Składkowski.
Min. Przemysłu i Handlu: E. Kwiatkowski.
Min. Pracy i Op. Społ.: Dr. Jurkiewicz.
Min. Sprawiedliwości: A. Meysztowicz.

Powyższe podaje się do wiadomości w ślad za tut. Pl. VI. 9615/27. z d. 14. 12. 27, (Oręd. nr. 2, poz. 16 z. d. 15. 1. 28) z zaznaczeniem, że do 24. listopada 1929 wszystkie piekarnie, cukiernie i inne zakłady przemysłowe, wytwarzające pieczywo, winny być zaopatrzone w odpowiednie **mechaniczne urządzenie** do przesiewania mąki wzgl. mieszania i zagniatania ciasta **zamiast praktykowanego obecnie przesiewania wzgl. mieszania i zagniatania ręcznego.**

Pł. VI. 5186/28.

Bydgoszcz, 11. 7. 28. r.

Miejski Urząd Policyjny.

w z. (—) **Weber,** dyrektor biur.

218.

(Odpis z Dziennika Ustaw R. P. nr. 38 z dnia 26. 3. 1928.)

Poz. 361.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22. marca 1928 o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa.

Na podstawie art. 44. ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2. sierpnia 1926 o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Postanowienia wstępne.

Art. 1. Rozporządzenie niniejsze normuje sprawy: a) nadzoru nad ubojem zwierząt rzeźnych, b) badania mięsa dla celów wpuszczenia do obrotu, c) sprowadzanie mięsa z zagranicy.

Mięso wpuszczone do obrotu podlega badaniom i nadzorowi normowemu na podstawie innych przepisów ustawowych, a w szczególności, o ile chodzi o sprawy ochrony zdrowia ludzi, na podstawie przepisów o dozorze nad artykułami żywności, i przedmiotami użytku.

Art. 2. W rozumieniu rozporządzenia niniejszego:

a) wyrażenie „mięso" oznacza wszystkie części zwierząt ciepłokrwistych, przeznaczone do spożycia;

b) wyrażenie „ubój" oznacza zabicie w celu spożycia;

c) wyrażenie „ubój z konieczności" oznacza ubój zwierzęcia, gdy zachodzi:

1) konieczność natychmiastowego zabicia wskutek nieszczęśliwego wypadku,

2) obawa, że zwierzę przed przybyciem lekarza weterynaryjnego lub oglądacza mogłoby paść, albo że mięso zwierzęcia wskutek pogorszenia się jego stanu zdrowia, mogłoby znacznie stracić na wartości;

d) wyrażenie „własne gospodarstwo domowe" nie oznacza gospodarstwa domowego koszar, szpitali, schronisk i przytułków, zakładów wychowawczych, pensjonatów, więzień, jadłodajni, hoteli, domów zajezdnych, (oberży) i t. p. zakładów publicznych, jak również własnych gospodarstw domowych rzeźników, masarzy, osób handlujących mięsem, zarządzających jadłodajniami, restauratorów i oberżystów (szynkarzy).

Rozdział I.

Badanie zwierząt rzeźnych i mięsa w kraju.

Art. 3. Bydło rogate, świnie, owce, kozy i zwierzęta jednokopytowe, których mięso ma być spożyte, podlegają urzędowemu badaniu przed ubojem i po uboju. Świnie należy poddać urzędowemu badaniu również co do włośni.

Art. 4. Urzędowemu badaniu przed ubojem nie podlegają zwierzęta zabijane z konieczności (art. 2. pkt. c).

Art. 5. Nie podlegają urzędowemu badaniu przed ubojem i po uboju zwierzęta rzeźne, jeżeli zachodzą równocześnie trzy następujące warunki:

a) zwierzęta są przeznaczone do spożycia we własnem gospodarstwie domowem,

b) ubój odbywa się w miejscowości, w której nie obowiązuje przymus uboju w rzeźniach publicznych i

c) zwierzęta nie wykazują objawów chorób lub zmian nastręczających wątpliwość co do zdatności mięsa do spożycia.

Art. 6. Wojewoda (Komisarz Rządu m. st. Warszawy) może dla całego podległego mu obszaru lub jego części zarządzić na czas trwania niebezpieczeństwa zaraźliwych chorób zwierzęcych urzędowe badanie zwierząt przeznaczonych do spożycia we własnem gospodarstwie domowem.

Art. 7. Minister Rolnictwa może dla obszaru całego państwa, lub jego części wprowadzić obowiązek urzędowego badania również innych rodzajów zwierząt niewymienionych w art. 3 oraz urzędowe badanie co do włośni — dzików, a także świń, poddawanych ubojowi w celu spożycia we własnem gospodarstwie domowem.

Art. 8. O ile rozporządzenie niniejsze nie postanawia inaczej, urzędowe badanie zwierząt rzeźnych i mięsa, wykonywają lekarze weterynaryjni, wyznaczeni w myśl przepisów art. 9 przez gminy lub powiatowe związki komunalne. W osiedlach, o liczbie ludności mniejszej niż 10 tysięcy, urzędowe badanie zwierząt rzeźnych i mięsa może być powierzone również, w zakresie ustalonym rozporządzeniem wykonawczem innym osobom (oglądaczom), które wykażą odpowiednie uzdolnienie.

W zakresie czynności, o których mowa w ustępie poprzednim, lekarze weterynaryjni i oglądacze podlegają, bez ujmy dla swojej służbowej zależności od właściwych związków komunalnych, nadzorowi władz państwowych.

Art. 9. Wyznaczanie lekarzy weterynaryjnych i oglądaczy do urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa, należy:

a) w gminach wiejskich o liczbie ludności ponad dziesięć tysięcy oraz w tych gminach, które utrzymują rzeźnie publiczne do tych gmin,

b) w pozostałych gminach — do powiatowych związków komunalnych, które określają terytorjalną właściwość wyznaczonych organów badania, ustalając obwody urzędowego badania.

W rzeźniach, zarządzanych przez władze wojskowe i dostarczających mięso wyłącznie na potrzeby wojska, lekarzy weterynaryjnych do urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa, ustanawiają właściwe władze wojskowe.

Art. 10. Poza wypadkami, przewidzianemi w art. 4 i art. 5 nie wolno dokonywać uboju zwierzęcia przed urzędowem jego zbadaniem i zezwoleniem na ubój.

Lekarz weterynaryjny winien zezwolić na ubój, jeżeli stan zdrowia zwierzęcia nie daje powodu do zakazania uboju z mocy przepisów obowiązujących o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych.

Oglądacz winien zezwolić na ubój, jeżeli stan zdrowia zwierzęcia nie budzi wątpliwości, w przeciwnym zaś razie winien zbadanie zwierzęcia odstąpić natychmiast wyznaczonemu lekarzowi weterynaryjnemu lub postąpić wedle przepisów art. 11.

Zezwolenie na ubój jest ważne w ciągu dwóch dni, licząc od dnia jego udzielenia.

Art. 11. W razie stwierdzenia zaraźliwej choroby zwierzęcej, lub podejrzenia o nią, należy postępować wedle obowiązujących przepisów o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych i w szczególności, gdy chodzi o chorobę, podlegającą obowiązkowi zgłaszania, obowiązek ten natychmiast spełnić.

Art. 12. Przed wykonaniem urzędowego badania po uboju, nie wolno usuwać ze zwierzęcia żadnych jego części.

Art. 13. Zależnie od wyniku urzędowego badania rozróżnia się i osobno znakuje:

a) „mięso zdatne" do spożycia, które pochodzi ze zwierząt zdrowych lub wykazujących tylko nieznaczne zmiany, nie mające żadnego wpływu na obniżenie wartości mięsa pod względem zdrowotnym i odżywczym;

b) „mięso mniej wartościowe", które pod względem zdrowotnym jest zdatne do spożycia, lecz wskutek objawów lub zmian, ujawnionych przy badaniu, obniżone jest w swej wartości użytkowej lub odżywczej;

c) „mięso warunkowo zdatne", które wskutek ujawnionych chorób lub zmian ze względów zdrowotnych może być dopuszczone do spożycia dopiero po zastosowaniu odpowiednich zabiegów;

d) „mięso niezdatne", które wskutek ujawnionych zmian lub chorób, nie może być dopuszczone do spożycia.

Art. 14. Mięso uznane za niezdatne, winno być nieszkodliwie usunięte w sposób określony w rozporządzeniu wykonawczem.

Art. 15. Jeżeli w miejscu uboju mięso zostało urzędowo zbadane i oznakowane tylko przez oglądacza, to po wprowadzeniu (wwiezieniu) go do miejscowości, posiadających rzeźnie publiczne, w których urzędowe badanie wykonywa wyłącznie lekarz weterynaryjny, może być na zarządzenie właściwej władzy państwowej lub samorządowej poddane ponownemu urzędowemu badaniu przez lekarza weterynaryjnego.

Art. 16. Posiadacz, niezadowolony z wyniku urzędowego badania przez oglądacza, uprawniony jest żądać sprawdzenia badania przez wyznaczonego dla obwodu (gminy) lekarza weterynaryjnego. Żądanie sprawdzenia badania winno być zgłoszone oglądaczowi niezwłocznie po stwierdzeniu wyniku badania.

Posiadacz, niezadowolony z wyniku sprawdzenia badania lub z wyniku badania dokonanego przez wyznaczonego dla obwodu (gminy) lekarza weterynaryjnego, może żądać ponownego badania przez właściwego powiatowego lub innego państwowego lekarza weterynaryjnego wyznaczonego przez wojewodę. Żądanie ponownego badania posiadacz winien zgłosić lekarzowi weterynaryjnemu niezwłocznie po dokonaniu i wyrażeniu przez tegoż wyniku badania.

Wynik ponownego badania jest ostateczny i posiadacza obowiązuje bezwzględnie.

Koszty sprawdzania urzędowego badania lub ponownego urzędowego badania, dokonywanego na żądanie posiadacza, ponoszą:

a) jeżeli sprawdzenie badania lub ponowne badanie potwierdziło wynik badania lub sprawdzenia zakwestjonowanego — posiadacz,

b) w przeciwnym wypadku — gmina, lub powiatowy związek komunalny, który lekarza weterynaryjnego, względnie oglądacza wyznaczył.

Przepisy szczegółowe, potrzebne do wykonania artykułu niniejszego, wyda minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w drodze rozporządzenia.

Art. 17. Władza nadzorcza może z urzędu zarządzić sprawdzenie przez państwowego lekarza weterynaryjnego badań, dokonanych przez organa urzędowego badania i w związku z tem zmienić ustalone przez te organa wyniki badań.

Posiadaczowi zwierzęcia, lub mięsa, służy, jeżeli zmiana wyniku urzędowego badania została dokonana przez wojewódzkiego lekarza weterynaryjnego.

Odwołanie winno być wniesione na ręce państwowego lekarza weterynaryjnego, który sprawdzenie dokonał, natychmiast, a najpóźniej w ciągu 24 godzin, po zakomunikowaniu posiadaczowi wyniku sprawdzenia.

Art. 18. Poza przypadkami, przewidzianemi w art. 15, 16 i 17 mięso urzędowo zbadane i oznakowane nie podlega ponownemu urzędowemu badaniu.

Art. 19. Koszty, związane z przeprowadzaniem urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa w kraju, ponoszą właściwe gminy, lub powiatowe związki komunalne, wyznaczające lekarzy weterynaryjnych i oglądaczy; na pokrycie tych kosztów służy im prawo pobierania opłat od posiadaczy zwierząt poddanych urzędowemu badaniu.

Uchwały w przedmiocie opłat powyższych wymagają zatwierdzenia właściwej władzy nadzorczej.

Wpływy z tych opłat mogą być użytkowane jedynie na pokrycie wydatków, związanych z przeprowadzaniem urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa w kraju.

Art. 20. Gminy miejskie, posiadające ponad 10 tysięcy mieszkańców, oraz gminy, utrzymujące własne rzeźnie, obowiązane są posiadać urządzenia do sprzedaży mięsa mniej wartościowego.

Art. 21. Minister Rolnictwa w porozumienin z Ministrem Spraw Wewnętrznych w drodze rozporządzenia określi:

a) sposób tworzenia obwodów urzędowego badania,

b) sposób zgłaszania zwierząt do urzędowego badania,

c) sposób uczenia i egzaminowania oglądaczy oraz ich zakres działania,

d) sposób urzędowego badania, oceny, znakowania i dalszego postępowania z mięsem po urzędowem zbadaniu w celu wpuszczenia go do obrotu oraz warunki wpuszczenia do obrotu mięsa mniej wartościowego i warunkowo zdatnego,

e) postępowanie z mięsem zwierząt jednokopytowych i innych zwierząt poddanych obowiązkowi urzędowego badania na podstawie art. 7.

f) sposób rejestrowania i zestawiania wyników urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa.

ROZDZIAŁ II.

Badanie mięsa wprowadzanego (przywożonego) z zagranicy.

Art. 22. Mięso wprowadzane (przywożone) z zagranicy musi być zaopatrzone w świadectwa miejsca pochodzenia, zawierające również wiadomości o stanie zaraźliwych chorób zwierzęcych i podlega urzędowemu badaniu przez lekarzy weterynaryjnych.

Stacje wejściowe i stacje badania zostaną wyznaczone przez Ministra Rolnictwa w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 23. Mięso świeże bydła rogatego nie może być wprowadzane (przywożone) z zagranicy w częściach mniejszych od ćwierci, mięso świń, cieląt, owiec i kóz — w częściach mniejszych od połów.

Minister Rolnictwa określi, które z narządów wewnętrznych mają być dostarczane do urzędowego badania w naturalnem połączeniu z innemi częściami mięsa.

Art. 24. Wprowadzanie z zagranicy mięsa zwierząt jednokopytowych i mięsa psów, jako też wszelkich konserw mięsnych i wyrobów z mięsa siekanego lub rozdrobnionego jest zakazane.

Art. 25. Wprowadzanie z zagranicy mięsa bez urzędowego badania może być dozwolone pod warunkiem zastosowania zabiegów uniemożliwiających jego spożycie.

Art. 26. Mięso wprowadzone z zagranicy uznane za niezdatne, warunkowo zdatne, lub mniej wartościowe, podlega zniszczeniu, o ile posiadacz nie spowoduje natychmiastowego cofnięcia takiego mięsa zagranicę.

Art. 27. Przeprowadzanie urzędowego badania mięsa wprowadzanego z zagranicy należy do władz państwowych.

Przy urzędowem badaniu mięsa wprowadzanego z zagranicy należy postępować według zasad obowiązujących przy urzędowem badaniu mięsa krajowego.

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa, wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i z Ministrem Skarbu, określi sposób wykonania powyższego postanowienia artykułu niniejszego oraz całe postępowanie władz administracyjnych związane z urzędowem badaniem mięsa wprowadzonego z zagranicy.

Art. 28. Za badanie mięsa wprowadzanego z zagranicy będą od posiadaczy mięsa pobierane opłaty.

Wysokość tych opłat określi rozporządzenie Ministra Rolnictwa wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 29. Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych mocen jest w drodze rozporządzenia:

a) zastosować przepisy artykułów 22 i 23 do zwierzyny i drobiu wprowadzanych z zagranicy;

b) zezwalać na wyjątki od przepisów artykułów 23 i 24 oraz stosować ulgi co do mięsa wprowadzanego w małym ruchu granicznym lub przeznaczonego do spożycia w podróży;

c) ograniczyć lub zakazać przywozu mięsa z zagranicy w razie niebezpieczeństwa przyniesienia w ten sposób zaraźliwych chorób zwierzęcych.

ROZDZIAŁ III.

Władze i postępowanie.

Art. 30. Nadzór nad wykonaniem badania zwierząt rzeźnych i mięsa w kraju sprawują przy pomocy państwowych lekarzy weterynaryjnych starostowie i wojewodowie (Komisarz Rządu m. st. Warszawy) we właściwym każdej z tych władz zakresie działania.

O ile postępowanie władz administracyjnych nie jest określone przez rozporządzenie niniejsze lub rozporządzenie na jego podstawie wydane, stosować należy obowiązujące przepisy ogólne o postępowaniu władz administracyjnych.

ROZDZIAŁ IV.

Postanowienia karne.

Art. 31. Karze aresztu do sześciu miesięcy oraz grzywny do pięciu tysięcy złotych lub jednej z tych kar ulega:

1) kto znakuje mięso, nie będąc do tego uprawniony, lub kto, będąc uprawniony do znakowania mięsa, umyślnie umieszcza na niem znaki niewłaściwe,

2) kto znaki na mięsie fałszuje,

3) kto świadomie ofiaruje na sprzedaż lub sprzedaje mięso fałszywie lub niewłaściwie oznakowane albo też mięso, z którego znaki zostały usunięte,

4) kto świadomie wprowadza w obrót mięso uznane za niezdatne lub przeciwdziała zarządzeniom zmierzającym do unieszkodliwienia i usunięcia takiego mięsa,

5) kto świadomie wprowadza w obrót mięso warunkowo zdatne nie podddane zabiegom, mającym na celu umożliwienie spożycia, lub kto przeciwdziała unieszkodliwieniu takiego mięsa.

6) kto świadomie przeciwdziała zakazom, wynikającym z art. 24, lub kto wbrew tym zakazom wprowadza w obrót przywiezione z zagranicy mięso zwierząt jednokopytowych i psów, jak również wszelkie konserwy i wyroby z mięsa siekanego lub rozdrobnionego,

7) kto świadomie wprowadza w obrót, jako środek spożywczy, mięso z zagranicy, którego przywóz został dozwolony bez urzędowego badania pod warunkiem zastosowania zabiegów uniemożliwiających spożycie.

Jeżeli przestępstw wymienionych w punktach 3, 4, 5, 6 i 7 dopuszczono się z niedbalstwa, sprawca ulegnie karze grzywny do pięciuset złotych lub aresztu do jednego miesiąca.

Art. 32. Karze grzywny do pięciuset złotych lub aresztu do jednego miesiąca ulega:

1) kto wykonał ubój zwierzęcia bez poddania go urzędowemu badaniu przed ubojem i uzyskania zezwolenia na ubój,

2) kto wprowadza w obrót mięso bez uprzedniego urzędowego zbadania i oznakowania lub mięso zwierząt zabitych z konieczności bez uprzedniego urzędowego zbadania po uboju i oznakowania, albo kto wprowadza w obrót mięso, którego przywóz z zagranicy został zakazany z powodu niebezpieczeństwa przyniesienia zaraźliwych chorób zwierzęcych,

3) kto przekracza rozporządzenia wydane na podstawie art. 21 punkty d) i e), dotyczące wpuszczania do obrotu mięsa mniej wartościowego i warunkowo zdatnego, jak również postępowania z mięsem zwierząt jednokopytowych i innych poddanych obowiązkowi urzędowego badania na podstawie art. 7, albo też kto przekracza postanowienia art. 22 i art. 23, dotyczące mięsa wprowadzanego z zagranicy.

Art. 33. W wypadkach, przewidzianych w art. 31 punkty 4, 5, 6 i 7 oraz w ustępie ostatnim tegoż artykułu, należy obok kary orzec konfiskatę mięsa.

Konfiskatę orzec należy choćby ściganie karne z jakichkolwiek powodów było niewykonalne.

Orzeczenie o konfiskacie niepołączone z wyrokiem wydaje sąd właściwy do orzekania o karze; orzeczenie to może być zaskarżone.

W wypadkach, przewidzianych w art. 31 punkty 1, 2 i 3 oraz w art. 32, władza orzekająca może obok kary orzec konfiskatę mięsa.

Art. 34. Mięso, podlegające konfiskacie, może władza administracyjna tymczasowo zająć, i, o ile nie ma być w myśl obowiązujących przepisów zniszczone, może je z ważnych powodów sprzedać. Za ważne powody należy w szczególności uznać obawę zepsucia się mięsa.

Art. 35. Współwina (podżeganie i pomoc) w sprzestępstwach, określonych w rozporządzeniu niniejszem, tudzież usiłowanie jest karalne.

Art. 36. Postanowienia karne rozporządzenia niniejszego nie wykluczają ukarania w myśl surowszych przepisów innych ustaw w razie naruszenia ich czynem w postanowieniach karnych rozporządzenia niniejszego przewidzianym.

Art. 37. Orzecznictwo w sprawach o przestępstwa, przewidziane w art. 31 rozporządzenia niniejszego, należy do sądów.

Orzecznictwo w sprawach o przestępstwa, przewidziane w art. 32, należy do powiatowej władzy administracji ogólnej.

W orzeczeniu powiatowej władzy administracji ogólnej winna być oznaczona, na wypadek nieściągalności grzywny, kara zastępczego aresztu w wysokości nieprzekraczającej dwóch tygodni.

Art. 38. Skazany orzeczeniem powiatowej władzy administracji ogólnej może w ciągu siedmiu dni od dnia doręczenia orzeczenia wnieść na ręce tej władzy żądanie

przekazania sprawy właściwemu sądowi okręgowemu, który rozstrzyga prawnomocnie przy odpowiedniem zastosowaniu przepisów postępowania obowiązujących go w pierwszej instancji. Na wniosek prokuratora będzie zarządzone postępowanie uproszczone; wyrok sędziego nie ulega zaskarżeniu.

W postępowaniu sądowem orzeczenie władzy administracyjnej zastępuje prawomocny akt oskarżenia (wniosek w postępowaniu uproszczonem). Przed wyznaczeniem rozprawy przewodniczący (sędzia) może zarządzić przesłuchanie przez właściwy sąd powiatowy (pokoju) oskarżonego, świadków i biegłych; świadków i biegłych można przesłuchać pod przysięgą. Sąd postanawia według swego uznania, których świadków i biegłych przesłucha na rozprawie pod przysięgą lub bez zaprzysiężenia, a których zeznania będą odczytane; wolno odczytywać zapiski dochodzenia i inne części akt administracyjnych.

Żądanie przekazania sprawy sądowi nie wstrzymuje ściągnięcia grzywny.

Art. 39. Na obszarze mocy obowiązującej ustawy karnej z 1852 obowiązują następujące postanowienia:

a) czyny, zagrożone aresztem, są wykroczeniami,

b) Odwołanie można wnieść niezależnie od postanowienia § 283 p. k.

Na obszarze mocy obowiązującej kodeksu karnego z 1871 orzeka się więzienie zamiast kary aresztu powyżej sześciu tygodni.

ROZDZIAŁ V.

Postanowienia końcowe.

Art. 40. Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych mocen jest w drodze rozporządzenia na czas do lat dziesięciu od dnia wejścia w życie rozporządzenia niniejszego odraczać stosowanie poszczególnych postanowień rozporządzenia niniejszego, dotyczących badania zwierząt rzeźnych i mięsa w kraju (art. 3—21) na tych obszarach Państwa, na których warunki miejscowe stosowanie to uniemożliwiają.

Art. 41. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Rolnictwa, co zaś do orzecznictwa karnego — Ministrowi Sprawiedliwości i Ministrowi Spraw Wewnętrznych. W sprawach, dotyczących zakresu działania Ministra Spraw Wewn., Minister Rolnictwa działać będzie w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych. Rozporządzenia wykonawcze, dotyczące zakresu działania innych ministrów, wydawane będą w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 42. Postanowienia rozporządzenia niniejszego, dotyczące przygotowania urządzeń potrzebnych do przeprowadzenia urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa oraz uczenia i egzaminowania oglądaczy — wchodzą w życie z dniem ogłoszenia, postanowienia zaś pozostałe z dniem 1 stycznia 1929 roku.

Stosownie do art. 4 ust. 3 ustawy konstytucyjnej z dnia 15 lipca 1920, zawierającej statut organiczny województwa śląskiego (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 497) zależy od uchwały Sejmu Śląskiego, czy i kiedy rozporządzenie niniejsze ma wejść w życie na obszarze województwa śląskiego

Z chwilą wejścia w życie postanowień rozporządzenia niniejszego, a na obszarze województwa śląskiego, stosownie do uchwały Sejmu Śląskiego, tracą moc obowiązującą wszelkie przepisy w przedmiocie objętem temi postanowieniami, a w szczególności:

art. 1125 pkt. 12 i art. 1144 ustawy lekarskiej wyd. 1905 (Zwód Praw Ces. Ros. tom XIII),

§ 13 ustawy z dnia 6 sierpnia 1909 o zapobieganiu zaraźliwym chorobom zwierzęcym i ich tępieniu (Dz. u. p. austr. Nr. 177),

ustawa o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa z dnia 3 czerwca 1900 (Dz. Ust. Rzeszy Niem. str. 547),

pruska ustawa wykonawcza z dnia 28 czerwca 1902 do ustawy o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa (Zb. Ust. Prus. str. 229).

Prezydent Rzeczypospolitej:

I. Mościcki.

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych: J. Piłsudski.

Minister: K. Bartel.

Minister Spr. Wewn.: Sławoj Składkowski.

Minister Spraw Zagr.: August Zaleski.

Minister Skarbu: G. Czechowicz.

Minister Sprawiedliwości: A. Meysztowicz.

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego: Dr. Dobrucki.
Minister Rolnictwa: K. Niezabytowski.
Minister Przem. i Handlu: E. Kwiatkowski.
Minister Komunikacji: Romocki.
Minister Robót Publicznych: Moraczewski.
Minister Pracy i Op. Społ.: Dr. Jurkiewicz.
Minister Reform Rolnych: W. Staniewicz.
Minister Poczt i Telegrafów: B. Miedziński.

Powyższe rozporządzenie, które wejdzie w życie z dniem 1 stycznia 1929, podaję do ogólnej wiadomości z nadmienieniem, że od dnia tego jednocześnie przestaną obowiązywać wszelkie dotychczasowe, tego przedmiotu dotyczące, ustawy i przepisy niemieckie.

Bydgoszcz, dnia 12. 7. 28.

Dyrektor Miejskiego Urzędu Policyjnego
w z. (—) W e b e r, dyrektor biur.
Pl. VI. 3561/28.

219.

Obwieszczenie.

Wobec coraz częściej mnożących się wypadków samochodowych na terenie tutejszego miasta, przypominam niniejszem rozporządzenie policyjne dot. ochrony dróg publicznych oraz bezpieczeństwa i porządku ruchu publicznego na obszarze Województwa Poznańskiego z dnia 15 lutego r. (Dz. U. Woj. Pozn. Nr. 7 a) ogłoszone w Orędowniku Urzędowym miasta Bydgoszczy nr. 12 z dnia 15 czerwca 1928 roku, które obowiązuje od 15. II. 1928 i zwracam specjalnie uwagę na §§ 65—76 i 108—112, które w streszczeniu brzmią:

Przejścia przez jezdnię na drugą stronę ulicy (drogi) należy dokonać jaknajkrótszą drogą pod kątem prostym w pobliżu krzyżowania ulic.

Przechodzić przez jezdnię należy krokiem przyspieszonym, zwracając baczną uwagę najpierw na pojazdy z lewej, a potem z prawej strony. Usłyszawszy nawoływanie lub sygnał ostrzegawczy, należy obejrzeć się w kierunku głosu i ewent. zatrzymać się, aby pojazd mógł przejechać. Rozmyślne nieusuwanie się z drogi przed przejeżdżającemi pojazdami jest zabronione. Nie wolno przebiegać jezdni mimo danego sygnały ostrzegawczego.

Pojazdami nie wolno rozmyślnie jeździć po szynach tramwajowych.

Tramwaje należy wyprzedzać na prawo, a tylko wtedy na lewo, jeżeli pojedyńczy tor tramwajowy znajduje się tuż przy samym chodniku. Przy wyprzedzaniu należy zachować konieczną w tym razie ostrożność. Wzbronione jest wyprzedzanie na skrzyżowaniach ulic, mostach i znacznych spadkach oraz przed przystankami tramwajów i autobusów, lub jeżeli wskutek nadjeżdżania wozów od strony przeciwnej droga jest lub będzie ścieśniona.

Powoli jechać należy przez mosty, bramy, wjazdy i wyjazdy, przy skręcaniu z jednej ulicy na drugą, na wąskich i spadzistych ulicach oraz wszędzie tam, gdzie jest ożywiony ruch wozów, jeźdźców i przechodniów, a przedewszystkiem tam, gdzie to jest przez odpowiedni napis nakazane.

Szybkość pojazdów konnych i mechanicznych na drogach publicznych nie może zagrażać bezpieczeństwu jadących osób i musi być taką, aby woźnica wzgl. kierowca w każdej chwili i przy wszelkich okolicznościach mógł dostosować się do wymagań bezpieczeństwa ruchu ulicznego oraz ochrony dróg i mostów.

Pojazdom mechanicznym, których waga wraz z ładunkiem przekracza 3.000 kg., zabrania się poruszać z szybkością większą niż 25 klm. na godzinę.

W miejscowościach zabudowanych wolno jechać konnym pojazdem osobowym z szybkością nie większą niż 12 klm. na godzinę, mechanicznym pojazdom osobowym z szybkością nie większą niż 25 klm. na godzinę, a ciężarowym z szybkością nie większą niż 15 klm. na godzinę.

Na skrzyżowaniu dróg, ostrych skrętach i podczas mgły, gołoledzi, na wszystkich miejscach spadzistych, niebezpiecznych lub śliskich, wolno jechać z szybkością nie większą niż 10 klm. na godzinę. Przez wszystkie mosty drewniane o długości ponad 20 metrów zabrania się przejeżdżać z szybkością większą niż 6 klm. na godzinę (szybkość konia w stępie).

Wolny wydmuch tłumika winien być w miejscowościach zabudowanych zawsze szczelnie zamknięty. Nie wolno wyjechać pojazdem mechanicznym na ulicę, jeżeli silnik dymi wskutek przeoliwienia.

Zabrania się osobom kierującym pojazdem mechanicznym, a w autobusach również pasażerom, palenia tytoniu podczas

jazdy oraz postoju samochodu. W czasie postoju samochodu zakaz palenia obowiązuje kierowcę o ile tenże znajduje się w chwili postoju samochodu przy kierownicy.

Prowadzenie pojazdu mechanicznego przez kierowcę nietrzeźwego jest surowo wzbronione. Za przestępstwo to przewidziana jest kara sądowa i utrata dyplomu szoferskiego.

Przekroczenia karane będą w myśl § 131 wyżej wymienionego rozporządzenia, o ile według ogólnych przepisów karnych nie grożą kary wyższe, — grzywną do wysokości 60 zł., względnie — w razie niemożności ściągnięcia grzywny odpowiednim aresztem niezależnie od odpowiedzialności cywilnej za wyrządzone szkody.

Organa Policji Państwowej otrzymały nakaz prowadzenia ścisłej kontroli w tym kierunku.

Bydgoszcz, dnia 19 lipca 1928 r.

Miejski Urząd Policyjny.

w z. (—) W e b e r, dyrektor biur.

Pl. III. 4921/28.

220.

(Odpis z Dziennika Ustaw R. P. Nr. 34 z dnia 22 marca 1928 poz. 316).

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej
z dnia 16 marca 1928
o położnych.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

I. Praktyka położnicza.

Art. 1. Prawo wykonywania zawodu i używania tytułu położnej przysługuje osobom, które

1) posiadają obywatelstwo polskie i

2) ukończyły jedną z państwowych szkół położnych, lub samorządowych szkół położnych, określonych w art. 6 ust. 2, względnie złożyły przepisany egzamin po ukończeniu jednej z prywatnych szkół położnych, wymienionych w tymże art. 6 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

Art. 2. Minister Spraw Wewnętrznych może przyznać prawo wykonywania zawodu i używania tytułu położnej:

1) osobom, które ukończyły równorzędną szkołę położnych zagranicą i posiadają obywatelstwo polskie, oraz

2) osobom, które odpowiadają warunkom wyszkolenia, określonym w art. 1 lub p. 1 niniejszego artykułu, — a nie posiadają obywatelstwa polskiego.

W przypadkach, przewidzianych w p. 2 niniejszego artykułu, pozwolenia mogą być udzielane tylko na określony przeciąg czasu i z zastrzeżeniem prawa wzajemności.

Art. 3. Obowiązki i uprawnienia położnych obejmują:

1. udzielanie wskazówek w zakresie higjeny i dietetyki ciąży,

2. higjeniczną opiekę i pomoc przy porodzie prawidłowym,

3. higjeniczną opiekę w połogu,

4. pierwszą pomoc w nagłych przypadkach w ciąży, przy porodzie i w połogu — do czasu przybycia lekarza,

5. higjeniczną opiekę nad noworodkiem i poradę co do jego pielęgnowania i karmienia.

W wykonywaniu zawodu położne stosować się winny do przepisów instrukcji dla położnych, która zostanie ogłoszona w drodze rozporządzenia wykonawczego.

Art. 4. Przed rozpoczęciem wykonywania zawodu położne obowiązane są zarejestrować się u powiatowej władzy administracji ogólnej, składając dowody posiadanych uprawnień zawodowych.

O miejscu zamieszkania, zmianie adresu względnie zaniechaniu wykonywania zawodu położne obowiązane są każdorazowo zawiadomić powiatową władzę administracji ogólnej.

Art. 5. Wojewódzka władza administracji ogólnej może pozbawić położne prawa wykonywania zawodu stale lub czasowo w tych przypadkach, kiedy zostanie stwierdzone, że położne dotknięte są niedołęstwem, chorobą lub nałogiem, wykluczającemi możność ponoszenia odpowiedzialności za pracę zawodową lub zagrażającemi zdrowiu ludzkiemu.

Stwierdzenie istnienia takiego niedołęstwa, choroby lub nałogu winno być dokonane w drodze badania przez urzędową komisję lekarską, której skład i postępowanie określi rozporządzenie wykonawcze.

II. Szkoły położnych.

Art. 6. Szkoły położnych, których ukończenie uprawnia do wykonywania zawodu i używania tytułu położnych, są zakładane i prowadzone przez Państwo.

Na podstawie zezwolenia Ministra Spraw Wewnętrznych mogą być zakładane szkoły położnych również przez związki komunalne oraz przez inne osoby prawne i fizyczne. Absolwentki tych ostatnich szkół mogą uzyskać prawo wykonywania zawodu położnych po złożeniu egzaminu w jednej z państwowych szkół położnych względnie przed specjalną komisją egzaminacyjną, której skład i czynności oznaczone będą w rozporządzeniu wykonawczem.

Zastrzeżenie to nie dotyczy szkół położnych, zakładanych przez związki komunalne, których ukończenie uprawnia do wykonywania zawodu i używania tytułu położnej narówni z ukończeniem państwowej szkoły położnych.

Art. 7. Szkoły położnych mogą być zakładane jedynie przy szpitalach publicznych i zakładach położniczych, odpowiadających potrzebom nauczania i rozporządzających liczbą najmniej 40 łóżek położniczych.

W razie gdyby szkoła położnych miała być założona przy szpitalu publicznym, bądź zakładzie, będących pod zwierzchnim nadzorem Ministra Wyznań Religijnych i Ośw. Publicznego, wszelkie zarządzenia, dotyczące organizacji szkoły, wydawane będą w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Art. 8. Warunki, którym winny odpowiadać kandydatki, wstępujące do szkół położnych, są następujące:

1. ukończenie przynajmniej szkoły powszechnej,
2. ukończony 18-ty oraz nieprzekraczalny 35-ty rok życia,
3. uzdolnienie fizyczne i umysłowe,
4. nienaganne prowadzenie się.

Art. 9. Okres nauczania w szkołach położnych trwa dwa lata. Program nauczania, a jeżeli chodzi o szkoły państwowe i samorządowe — także statut i regulamin szkoły oraz instrukcje dla personelu szkoły zostaną wydane w drodze rozporządzenia wykonawczego.

Ponadto w drodze rozporządzenia wykonawczego określone zostaną warunki prowadzenia prywatnych szkół położnych.

Minister Spraw Wewnętrznych może zezwolić na zmniejszenie okresu nauczania w szkołach położnych jednak nie więcej jak do 12 miesięcy.

Art. 10. Szkoły położnych obowiązane są do utrzymywania osobnych internatów dla swych uczennic. Zamieszkiwanie uczennic poza internatami jest wzbronione.

Postanowienia niniejszego artykułu obowiązywać będą od chwili wydania rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych, które określi szczegółowo przepisy co do prowadzenia i koniecznego zaopatrzenia internatów.

Art. 11. Istniejące w chwili wejścia w życie niniejszego rozporządzenia szkoły położnych, które nie odpowiadają warunkom, wyszczególnionym w art. 7 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, zostaną zamknięte po ukończeniu bieżącego roku szkolnego. Zamknięciu ulegną również te istniejące szkoły położnych, które w terminie 6-ciu miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia nie uzyskają wymaganego postanowieniami ust. 2 art. 6 zezwolenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

III. Przeszkalanie położnych.

Art. 12. Położne obowiązane są do odbywania perjodycznych uzupełniających kursów przeszkolenia.

Okresy odbywania kursów, program i czas trwania kursów, określone zostaną w drodze rozporządzenia wykonawczego.

Art. 13. W wypadkach zaprzestania wykonywania zawodu dłużej, niż przez jeden rok oraz w wypadkach stwierdzenia niedostatecznej znajomości zawodu, powiatowa władza administracji ogólnej może zobowiązać położną do odbycia uzupełniającego kursu przeszkolenia poza terminem określonym w rozporządzeniu wykonawczym (art. 12 ust. 2) — pod rygorem wzbronienia wykonywania czynności położnych.

Art. 14. Wojewódzka władza administracji ogólnej może w wypadkach wyjątkowych zwolnić położną z obowiązku odbycia uzupełniającego kursu przeszkolenia, przewidzianego art. 12 niniejszego rozporządzenia.

IV. Postanowienia ogólne.

Art. 15. Osobom, które zostały zarejestrowane przez władze adminstracji ogólnej przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia przysługuje prawo wykonywania zawodu i używania tytułu położnej, a to na zasadzie i w granicach przepisów, obowiązujących do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Art. 16. Nadzór i kontrola nad wykonywaniem czynności położnych i przeszkoleniem położnych należy, o ile rozporządzenie niniejsze inaczej nie stanowi, do powiatowych władz administracji ogólnej.

Art. 17. Naruszenia przepisów niniejszego rozporządzenia oraz rozporządzeń lub zarządzeń, wydanych na jego podstawie, o ile dany czyn nie ulega karze surowszej, będą karane aresztem do 6 tygodni i grzywną do 500 zł. lub jedną z tych kar.

W razie niemożności ściągnięcia grzywny władza orzekająca oznaczy w orzeczeniu karę zastępczego aresztu według swego uznania, jednak nie ponad 2 tygodnie.

Do orzekania karnego powołane są powiatowe władze administracji ogólnej.

Skazany orzeczeniem powiatowej władzy administracji ogólnej może w ciągu 7 dni od dnia doręczenia orzeczenia wnieść na ręce tej władzy żądanie przekazania sprawy właściwemu sądowi okręgowemu, który rozstrzyga prawomocnie przy odpowiedniem zastosowaniu przepisów postępowania obowiązujących go w pierwszej instancji. Na wniosek prokuratora będzie zarządzone postępowanie uproszczone; wyrok sędziego nie ulega zaskarżeniu.

W postępowaniu sądowem orzeczenie władzy administracyjnej zastępuje prawomocny akt oskarżenia (wniosek w postępowaniu uproszczonem). Przed wyznaczeniem rozprawy przewodniczący (sędzia) może zarządzić przesłuchanie przez właściwy sąd powiatowy (pokoju) oskarżonego, świadków i biegłych; świadków i biegłych można przesłuchać pod przysięgą. Sąd postanawia według swego uznania, których świadków i biegłych przesłucha na rozprawie pod przysięgą lub bez zaprzysiężenia, a których zeznania będą odczytane; wolno odczytywać zapiski dochodzenia i inne części akt administracyjnych.

Żądanie przekazania sprawy sądowi nie wstrzymuje ściągnięcia grzywny.

Art. 18. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych, a w zakresie orzecznictwa karnego Ministrowi Spraw Wewnętrznych i Ministrowi Sprawiedliwości.

Art. 19. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem województwa śląskiego. Na obszarze województwa śląskiego rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po ogłoszeniu na nie zgody Sejmu Śląskiego.

Jednocześnie z wejściem w życie niniejszego rozporządzenie tracą moc obowiązującą wszystkie dotychczasowe przepisy, normujące wykonywanie czynności i szkolenie położnych.

Prezydent Rzeczypospolitej:
I. Mościcki.

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych: J. Piłsudski.
Minister: K. Bartel.
Minister Spr. Wewn.: Sławoj Składkowski.
Minister Spraw Zagr.: August Zaleski.
Minister Skarbu: G. Czechowicz.
Minister Sprawiedliwości: A. Meysztowicz.
Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego: Dr. Dobrucki.
Minister Rolnictwa: K. Niezabytowski.
Minister Przem. i Handlu: E. Kwiatkowski.
Minister Komunikacji: Romocki.
Minister Robót Publicznych: Moraczewski.
Minister Pracy i Op. Społ.: Dr. Jurkiewicz.
Minister Reform Rolnych: W. Staniewicz.
Minister Poczt i Telegr.: B. Miedziński.

Powyższe rozporządzenie o położnych, które poczęło obowiązywać z dniem 22-go kwietnia 1928, podaję do wiadomości.

Bydgoszcz, dnia 12. 7. 28.

Miejski Urząd Policyjny.
w z. (—) Weber, dyrektor biur.

Pl. VI. 6367/28.

221.

Różycę

stwierdzono u świni, należącej mistrzowi rzeźnickiemu Franciszkowi Zaremskiemu, zamieszkałemu przy ul. Bartosza Głowackiego 21.

Zarządzam środki ochronne.

Bydgoszcz, dnia 30. 7. 28.

Miejski Urząd Policyjny.

(—) Hańczewski, radca miejski.

Pl. VI. 6685/28.

222.

Różycę

stwierdzono u świń, należących Filipowi Baczowi, zamieszkałemu przy ul. Gajowej nr. 33.

Zarządzam środki ochronne.

Bydgoszcz, dnia 24. 7. 28.

Miejski Urząd Policyjny.

w z. (—) Weber, dyrektor biur.

Pl. VI. 6701/28.

223.

Różycę

stwierdzono u świni, należącej Janowi Błockiemu, zamieszkałemu przy ul. Saperów 33.

Zarządzam środki ochronne.

Miejski Urząd Policyjny.

w z. (—) Weber, dyrektor biur.

Pl. VI 6577/28.

224.

Świerzb

u konia, należącego Ottonowi Schmidtowi, zamieszkałemu przy ul. Grunwaldzkiej 55, **wygasł.**

Środki ochronne znosi się.

Bydgoszcz, dnia 12. 7. 28.

Miejski Urząd Policyjny.

w z. (—) Weber, dyrektor biur.

Pl. VI 3328/28.

225.

Świerzb

u konia, należącego Franciszkowi Kotowskiemu, zamieszkałemu przy ul. Orła 47, **wygasł.**

Środki ochronne znosi się.

Bydgoszcz, dnia 12. 7. 28.

Miejski Urząd Policyjny.

w z. (—) Weber, dyrektor biur.

Pl. VI 3322/28.

226.

Świerzb

u konia, należącego Wilhelmowi Jehne, zamieszkałemu przy ul. Pomorskiej 3, **wygasł.**

Środki ochronne znosi się.

Bydgoszcz, dnia 12. 7. 28.

Miejski Urząd Policyjny.

w z. (—) Weber, dyrektor biur.

Pl. VI 3337/28.

227.

Świerzb

u konia, należącego Pawłowi Kolendzie, zamieszkałemu przy ul. Parkowej 7, **wygasł.**

Środki ochronne znosi się.

Bydgoszcz, dnia 11. 7. 28.

Miejski Urząd Policyjny.

w z. (—) Weber, dyrektor biur.

Pl. VI 957/28.

228.

Świerzb

u konia, należącego Edwardowi Roszakowi, zamieszkałemu przy ul. Ks. Skorupki 83, **wygasł.**

Środki ochronne znosi się.

Bydgoszcz, dnia 12. 7. 28.

Miejski Urząd Policyjny.

w z. (—) Weber, dyrektor biur.

Pl. VI 3323/28.

229.

Przybłąkane psy.

W niżej podpisanym urzędzie zgłoszono 6 psów przybłąkanych (3 wilki, 2 nierasowe i 1 pinczer). Prawo własności należy zgłosić w Miejskim Urzędzie Policyjnym, ul. Grodzka 32, pokój 7.

Bydgoszcz, dnia 20 lipca 1928 r.

Miejski Urząd Policyjny.

w z. (—) Weber, dyrektor biur.

Pl. I. 8038/8342/8702/28
8758/9072/9073/28.

230.

Znaleziony sygnał samochodowy.

W niżej podpisanym urzędzie zgłoszono znaleziony sygnał samochodowy.

Prawo własności należy zgłosić w Miejskim Urzędzie Policyjnym, ul. Grodzka 32, pokój nr. 7.

Bydgoszcz, dnia 20 lipca 1928 r.

Miejski Urząd Policyjny.

w z. (—) Weber, dyrektor biur.

Pl. I. 8336/9071/28.

Obliczenie zmiany kosztów utrzymania w Bydgoszczy

w miesiącu lipcu 1928 roku.

L. b.	ARTYKUŁY	Norma dzienna rodziny 4-osobowej	II poł. czerwca		II poł. lipca		Uwagi
			Cena za jednostkę	Koszt dzienny	Cena za jednostkę	Koszt dzienny	
	I.	gr.	gr.	gr.	gr.	gr.	
1	Chleb żytni pytlowy	1,23 kg.	73,3	90,2	66,7	82,0	
2	Mąka pszenna	0,25 „	105,0	26,3	102,0	25,5	
3	Kasza jęczmienna	0,05 „	80,0	4,0	80,0	4,0	
4	Fasola	0,05 „	80,0	4,0	80,0	4,0	
5	Kartofle	1,5 „	18,0	27,0	24,0	36,0	
6	Ryż	0,15 „	130,0	19,5	130,0	19,5	
7	Mleko	0,75 ltr.	34,0	25,5	36,0	27,0	
8	Jaja	1,5 szt.	16,0	24,0	16,7	25,1	
9	Masło	0,065 kg.	480,0	31,2	570,0	37,1	
10	Słonina	0,1 „	360,0	36,0	360,0	36,0	
11	Kiełbasa	0,07 „	440,0	30,8	440,0	30,8	
12	Mięso wołowe	0,25 „	280,0	70,0	280,0	70,0	
13	Cukier	0,11 „	150,0	16,5	150,0	16,5	
14	Sól	0,1 „	36,0	3,6	36,0	3,6	
15	Herbata	0,01 „	3400,0	34,0	3400,0	34,0	
16	Kawa zbożowa	0,04 „	110,0	4,4	110,0	4,4	
			—	447,0	—	455,5	+ 1,90%
	II.						
17	Węgiel kamienny	4,65 kg.	7,0	32,6	7,0	32,6	
18	Drzewo	3,00 „	13,0	39,0	13,0	39,0	
19	Nafta	0,16 „	81,0	13,0	81,0	13,0	
	III.			84,6	—	84,6	—
20	Mieszkanie miesięcznie	komorne zasadnicze	844,0	28,1	844,0	28,1	
21	„ „	świadczenia	200.0	6,7	200,0	6,7	
22	Woda dziennie	$^{3}/_{4}$ m³	22,0	16,5	22,0	16,5	
	IV.			51.3	—	51,3	—
23	Mydło zwycz. dziennie	0,04 kg.	280,0	11,2	280,0	11,2	
24	Tramwaj dziennie	2 przejazdy	20,0	40,0	20,0	40,0	
25	Gazeta	1 egz.	20,0	20,0	20,0	20,0	
26	Wpis roczny	1 wpis rocz.	·	13,3		13,3	
27	Zeszyty szkolne	0,22 kaj.	20,0	4,4	20,0	4,4	
28	Fryzjer	1 strzyż.	100,0	3,3	100,0	3,3	
29	Teatr	2 bilety	250,0	16,7	250,0	16,7	
	V.			108.9	—	108,9	—
30	Palto męskie ciepłe	1 na 6 lat	27.500,0	12,7	27.500,0	12,7	
31	Garnitur maryn. m.	1 na 5 lat	30.000,0	16,7	30.000.0	16,7	
32	Ubranie robocze	1 na 1 rok	7.500.0	20,8	7.500,0	20,8	
33	Palto kobiece	1 na 6 lat	27.500,0	12,7	27.500,0	12,7	
34	Suknia świąteczna	1 na 5 lat	13.000,0	7,7	13.000,0	7,7	
35	„ codzienna	1 na 1 rok	3.800,0	10,6	3.800,0	10,6	
36	Koszula męska	1 na 1 mies.	550,0	18,3	550,0	18,3	
37	Kamasze męskie	3 na 1 rok	3.200,0	26,7	3.200,0	26,7	
38	Zelówki	2 na 1 rok	700,0	3,9	700,0	3,9	
		Rezultat :	—	130,1 821,9 — 1,11%	—	130,1 830,4	— + **1,03**%

Bydgoszcz, dnia 31. lipca 1928 r.

Urząd Statystyczny.

Wyciąg ze statystyki ruchu ludności miasta Bydgoszczy od 1 stycznia 1925 r.

A. Ruch naturalny ludności według dokumentów Urzędu Stanu Cywilnego:

Rok i miesiąc	Małżeństw	Urodzeń: żywych	Urodzeń: martwych	Urodzeń: ogółem	Urodzeń: w tem nieślubne w procentach	Zgonów: ogółem	Zgonów: w tem niemowląt	Przyczyny śmierci: Dyfterja	Odra i szkarlatyna	Koklusz krztusiec	Grypa	Tyfus	Gruźlica	Zapalenie płuc	Rak	Choroby organów oddech.	Organiczne cierp. serca udar serca	Udar mózgu	Wrodzona słabość do życia	Kurcze	Katar żołądka i kiszek	Zapalenie ślepej kiszki	Zapalenie nerek	Choroby porodu	Słabość starości	Nieszczęśliwe wypadki	Morderstwo, zabójstwo	Samobójstwo	Inne choroby	Przewyżka urodz. (Różnica między rubr. 3 i 7)
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31
1925 ogół.	718	3196	90	3286	11,6	1377	466	6	12	8	8	12	132	124	71	5	139	72	121	67	102	.	27	5	94	41	6	23	302	1819
1926 „	683	2891	101	2992	12,4	1670	554	10	41	2	19	13	209	199	78	19	129	85	173	87	127	2	32	8	134	47	11	18	227	1221
1927 „	744	2712	77	2789	11,5	1517	507	8	9	9	12	23	169	141	95	18	155	96	177	58	131	2	24	9	121	40	8	16	196	1195
1928 kw. I.	158	739	19	758	15,4	428	117	4	4	2	1	2	50	50	25	9	44	20	37	18	26	.	3	5	50	13	6	4	55	311
1928 kwiec.	86	245	8	253	9,1	130	54	.	.	1	1	.	20	10	5	2	7	6	16	8	15	.	2	2	12	6	1	2	14	115
1928 maj	60	213	9	222	9,9	150	39	.	.	.	4	.	18	21	4	2	8	14	12	8	11	.	2	.	21	4	1	2	18	63
1928 czerw.	84	220	1	221	12,2	144	40	.	.	2	.	.	21	20	11	3	19	4	11	5	12	.	2	1	7	5	.	1	20	76

B. Miejscowy ruch ludności według policyjnych za- i odmeldowań:

Rok i miesiąc	Przypływ: Polaków	Przypływ: Niemców	Przypływ: Innych	Przypływ: Razem	Odpływ: Polaków	Odpływ: Niemców	Odpływ: Innych	Odpływ: Razem	Ludność Przypływ = + Odpływ = —	Przeprowadzki wewnątrz okręgu miasta (liczba rodzin)	W przemyśle, rzemiośle, handlu i w ruchu transport.: Przypływ	Odpływ	Różnica
1925 ogół.	13 866	1 009	291	15 166	10 062	1 835	220	12 117	+ 3 049	17 274	6 205	5 027	+ 1 178
1926 „	11 916	1 003	230	13 149	10 624	1 103	250	11 977	+ 1 172	20 538	4 898	4 433	+ 465
1927 „	13 906	1 097	152	15 155	12 229	1 189	187	13 605	+ 1 550	23 131	5 584	4 776	+ 808
1928 kw. I.	3 398	307	69	3 774	2 753	238	35	3 026	+ 748	2 850	1 532	1 080	+ 452
1928 kwiec.	1 724	98	23	1 845	993	86	10	1 089	+ 756	905	844	394	+ 450
1928 maj	1 379	98	6	1 483	1 030	84	27	1 141	+ 342	1 005	737	400	+ 337
1928 czerw.	1 017	66	37	1 120	1 021	106	17	1 144	— 24	1 053	507	432	+ 75

C. Obecna liczba mieszkańców miasta Bydgoszczy:

	Polaków	Niemców	Innych	Razem	w tem żydów
Według spisu ludności z dnia 20. VI. 1925	94 318	9 166	534	104 018	921
Procentualnie	90,7	8,8	0,5	—	0,9
Przewyżka urodzeń i różnica ruchu od 20. VII. 1925	+ 9 513	—429	+ 95	+ 9 127	+ 500
Zatem liczba mieszkańców dnia 1. VI. 1928	103 831	8 737	629	**113,197**	1421
Procentualnie	91,7	7,7	0,6	—	1,26

Bydgoszcz, dnia 31. lipca 1928 r.

URZĄD STATYSTYCZNY.